

Robert.

Jõulu jutuke Peterburi elust.

M. Prikast.

Gustav Alko kirjastus, Tallinnas 1913 a.

Hind 5 kop.

S. Felsberg ja A. Letermann, Tallinnas.

uba kuues päew näi-
 tas kraadiklaas Pe-
 terburis üle kahe-
 kümmewie kraadi
 külma. Oli wali
 külm. Neewa jõgi
 oli juba kinni kül-
 manud ja tööme-
 hed ehitasiwad suure
 rutuga elektri konka
 teed jää peale. In-
 mesed astusid kiire
 sammudega külma
 pärast ja uulitsa
 nurkade peal seiji-
 wad woorimehed ja
 peksid oma käsi üks-
 teise wastu ja jook-
 sid oma saanide
 ümber. Külma peale
 waatamata oli siiski
 igal pool elaw lii-

kumine. Siin ja seal nähti inimesi suurte pakkidega poodidest wälja tulema ja nende palgedelt wdis lugeda, et neil midagi rdemsat ees oodata oli.

Ühes kaugemas kõrwalises uulitsas oli elu hoopis teine. Urwa nähti siin mõnda inimest uulitsal kõndiwat.

Braegu läks ühe maja uks lahti ja kahwatanud palgega wiletsas riides poisike astus uulitsale. Nutuliste

sammudega hakkas ta suure linna poole minema, aga pööras juba mõne sammu järele ümber ja jooksis tagasi.

„Ema, täna on õues väga külm!“ ütles ta niis-
kesse keldriruumi astudes. „Mina ei või mitte tööd ot-
sima minna.“

Pool pimedas toa nurkas nähti midagit liiguta-
wat. Waewaga ajas ennast üks äralõppenud naesterahwa
fogu üle afeme pealt istukile.

„Säh, armas Robert, võta minu wana palitu
weel omale ümber.“

„Aga sinul ei jää enam midagi peale võtta,“ üt-
les poisike pool nuttes.

„Küllap Jeesus mind soendama saab,“ wastas haige
naesterahwas. „Mina jina Jssanda nimel ja tema õn-
nistagu sinu wälja minemist ja sisse tulemist.“

Rutuga mässis ennast poisike antud palitu sisse ja
astus uueste uulitsale.

Toas jäi natuke aega kõik vaikseks, siis kuuldus
raske ohkamine haige rinnust. „Oh Jeesus,“ hüüdis ta
ja tahtis paluma hakata, aga külma pärast ei saanud
ta kaugemale. Wärisewa käega püüdis ta ülejäenud
riidehilpudega ennast kinni katta ja langes uuesti oma
üle afemele.

Marie, nõnda oli haige naisterahwa nimi, oli wiie-
teistkümnne aasta eest Gestiimaalt Peterburi teenima tul-
nud ja seal ühele wenelasele mehele läinud. Ejimesed
aastad läkfiwad õnnelikult. Tema abikaasa käis wabrikus
tööl ja oli kõikipidi hoolakas tööline. Masta peale pulmi
jündis neile Robert, kes nüüd kaheteistkümnne aastane
oli ja wanemad ei jõudnud ennast küllalt oma wäikese
Roberti üle rõemustada. Aga seal tuli ootamata õnne-
tus nende majasse. Wabrikus, kus tema abikaas töötas,
algas streik, ka tema abikaas sai kaasa kistud ja kaotas
wiimaks selle läbi oma koha. Nädalad ja kuud läkfiwad
selle järele mööda ja nende wiimased teenitud kopikad
lõppejõid otja. Küll püüdis tema mees omale mõnda
halwemat kohtagi leida, aga kõik oli asjata, kuni wii-

maks puudused ja mured tema haigewoodisfe tõmbasiwad. Weel raskemaks muutus nende seisukord kui haige ühel hommikul oma abikaasale ütles:

"Marie minu päewad on loetud. Mina tunnen, et ma warsti koju lähen. Minul on küll kahju, et ma sinule midagi rohkem ei wõi järele jätta kui puudust ja wiletsust, aga Jumal teab, et mina olen tahtnud töötada ja oma perekonna eest hoolt kanda, oga wiimasel ajal ei ole see korda läinud. Mina lahkun rdeinsa lootusega, et mind üks parem kodumaa ootab, aga siitsaadit tõi teie edespidine elu mulle ikka kurwastust. Täna ööse, kui ma mitu korda olin Jumalat palunud, et ta selle mure minu südamest ära wõtaks, jäin ma natukefeks magama ja nägin unes üht walgust, mis kord korralt suuremaks läks. Wiimaks paistis üks inimese kuju pilwede peal, mis ikka ligemale tuli ja wiimaks minu ette seisma jäi. Mina tundsin, et see Jeesus on ja ei julgenud kartuse pärast filmigi üles tõsta.

"Armas sõber," ütles ta, "miks pärast ei usalda sa mind?" Seal, millega ta rääkis, oli nii sõbralik ja lahke, et mina rohkem julgust sain ja oma filmad üles tõstsin, oga ma ei näinud enam kedagi ja ärkasin ülesse, kuid minu mure oli kadunud. Mina tean, et Jeesus teie eest saab muretsema ja siind ka siis läbi kannab, kui mind enam ei ole."

Nuttus langes Marie tema woodi ette põlwili ja palus enesele jõudu feda tundmata teed käies.

Kolm päewa peale feda rääkimist oli haige koju läinud.

Õnnetu ema kurwastus oli suur, kui ta oma wäifese Robertiga ilma mingifuguse abita furnu woodi ees seisis, oga ta püüdis oma kurwastust Roberti eest warjata. Roberti lapselik usk Jeesanda fisse ei pidanud mitte tema kurwastuse läbi wähendatud saama. Aga kui ta firstu ostmiseks oma paremad riided pidi Lombarti wiima, ei suutnud ta enam enese üle walitfeda. Wali nutuhoog tuli ta rinnust ja ta langes põlwili.

„Oh Jumal! Oh Jumal!“ hüüdis tema. „Mina ei jõua enam sinu abi sisse uskuda! Ära lase minu wiimast usu sädet kustuda! Siruta oma käsi ja aita mind!“

Robert oli ta põlvili langenud ja waatas kõif palwe aeg küüwalt emale otsa, ja kui ema wakis palumast küsis tema:

„Kas Jeesus ei lubanud enam aidata?“

„Ei, kallis Robert,“ wastas ema. „Jeesus aitab, ja kui sa mind weel näed mure pärast nutwat, siis ütle oma emale: mikspärast ei usalda sa Jeesust?“

Kutuga kuiwatas ta oma pisarad, wõttis oma paremad riided, sidus neid ühte kompsu ja astus uulitsale.

Saadud raha ulatas waewalt matuse kulude katmiseks ja kui Marie kats päewa hiljem surnuaiast tagasi tuli ei teadnud ta mis peale hakata.

Oh, need olid temale raskest päewad ja sagedaste tippus kõif lootus otsa saama, aga seal tuliwad jälle need sõnad tema meelde, mis tema abikaasa unes oli kuulnud: „Mikspärast ei usalda sa mind?“ ja uuesti palus ta filmapisaratega oma rumalust andeks ja püüdis kõifipidi oma Robertile näidata, et Jeesand iial neid maha ei jäta, kes tema peale loodawad. Ta püüdis pesu pesemisega omale leiba teenida, ja iga kord kui ta ora töö eest raha kätte oli saanud, näitas ta seda Robertile ja ütles:

„Armas Robert, Jeesand on jälle meie palwe peale meile raha saatnud. Ole ikka hea laps Jeesusele, ja mida ustavamalt meie teda palume, seda suurem rõem temal on meid aidata.“

Kümme kuud oliwad tema abikaasa surmast mööda läinud ja ta oli palju selle aja sees kannatanud.

Sagedaste pidi ta ööd kui päewad ühtejärke pesu-kiina ääres töötama, et omale korteri raha teenida ja ennast ja oma last toita. Aga alatine niiske töö ja wilets korter keldri ruumis mõjusiwad wiimaks sedawõrd tema terwise peale, et tema ennast woodi pidi heitma. Tema lootis, et ta warsti wõib jälle tööle hakata, aga

tema haigus läks ifka pahemaks. Ka need mõned kopekad, mis ta oli teeninud, olid warsti otsas ja hirmus näljafurm waatas tema uksest sisse. Üks riide hilp ja mööbel teise järele sai Robertist müügile kantud, kuni enam midagi ei olnud müüa. Kolme päewa eest oli majaperemees maksmata üüriraha eest wiimase maja-mööbli, woodi, tema alt ära wõtnud, ja nüüd lamas tema nurkas õlgede peal. Minuke lootus oli weel see, kui Robert mingit teenistust leiaks ja sellega neid näljafurmast peastaks. Nad olid hommiku weel üheskoos sellepärast palwes olnud, ja nõnda ootas nüüd õnnetu haige ema igatsufega, mis teatust Robert saab tooma.

Zuba oli lõunaaeg mööda läinud, aga Robert ei tulnud weel tagasi.

"Oh! on ta mõne koha leidnud?" mõtles ema enast trööstides.

Seal läks uks korraga lahti ja Robert astus sisse. Külm oli tema paled ja käed punaseks tõmbanud ja ta wärises kõigest kehast. Pikkamisi astus ta ema ligemale ja ütles:

"Zumal on meid maha jätnud, armas ema. Tema ei kuule nii waeste inimeste palweid kui meie oleme!"

"Armas Robert," ütles ema ehmatades, "kudas wõid ja niimoodi rääkida. Zumal armastab ühtewiisi igat inimest ja temal ei ole rikka inimese palwest mitte rohkem meelehead kui waese palwest. Zumal ei waata mitte wälimise olemise peale, waid selle peale, kudas keegi teda palub."

"Aga meie paluime ju hommiku südamest, et tema mulle mõne koha juhataks, aga igast kohast, kuhu ma tööd küsima läksin, sai mind wälja aetud ja igauks naeris weel sinu palitu üle, mis minu selgas oli."

"Rahju küll, armas laps, et sind kuhugi wastu ei wõetud, aga meie ei pea sellegipärast lootust kaotama. Meie peame edasi paluma ja Zumal ei saa meid unustama. Tema saab meid kuulma ja meile wiimaks ometi abi saatma!"

„Aga ema, meie palume juba kaua, ja ometi ei tule abi, waid lähed weel pahemaks! Kõik teised inimesed on täna rõõmsad ja rõõmustawad õhtul jõulupuu ümber, aga meie peame siin külmas toas pimedas ja näljas olema.“

Palju waewa oli haigel emal oma Roberti usku jälle finnitada. Täna oli tema iseäranis furb ja nuttis edasi. Tema oli wäljas käies näinud, kui ilusti poodide aknad oliwad ilustatud, kudas inimesed ühte ja teist ostsiwad, kudas jõulukuuskeji siin ja seal koju kanti ja kui rõõmsad wanad ja noored seal juures oliwad. See kõik mõjus tema peale ja ta wäike süda kaotas usalduse oma Jeesanda vastu. Sõnad, mis ema temale täna trööstimiseks ütles, näitasiwad ilma mõjuta olema. Ka emal enesel oli raske wõitlus südamel sees. Ta oli wähemalt täna midagi Roberti poolt oodanud, aga kui Robert külmanud ja mures koju tuli ning ütles, et Jumal ei kuule waeste inimeste palweid, siis näitas ka temale see tõsi olewat, ehk ta küll püüdis oma last trööstida. Ja praegu, kui ta oma õnnetuma ja poolnäljas lapse peale waatas, kes kummuli oli maha langenud ja nuttis, pidi tema süda lõhkema. Mis pidi ta Robertile ütlemata?

Suure waewaga ajas ta ennaft põlwili ja hüüdis tasafakte Robertit.

„Robert minu kallid laps, palume weel üheskoos Jeesust. Tema on ütelnud: „Mis teie iial minu nimel palute, seda peate teie saama, ja hüüa mind appi ahastuse päewal, siis tahan mina sind aidata.“

Robert tõstis oma pea üles, pani käed kofku ja hakkas paluma:

„Armas Jeesus! Sina sündisid küll halwas lautas ja pidid kõwa põhu peal olema, aga sina ei olnud ometi nälgas. Sinul oli ema, kes sind toitit ja isa kes sinu eest hoolt kandis, aga minul ei ole enam isa. Sina wõtsid teda ära, ja minu ema on haige ning meie kõhud on wäga tühjad. Homme on sinu sündimise päew

ja kõik on rõõmsad, aga meie peame nutma. Sina oled lubanud aidata, aita nüüd! Anna ka mulle andeks, et mina sinu peale nurisesin! Mina tahaks ikka sind uskuda ja armastada, aga minu kõht on väga tühi ja meie tuba on väga külm. Saada minule ja minu haige emale ühe ingliläbi abi. Amen!”

See lapse südamlik palve kinnitas ema usku ja ka Robert nähti ise rahulisemaks jäänud olevat.

Ja kas Jumal võib ikkagi üht südamlikku palvet kuulmata jätta ja oma palet ära pöörata, kui tema lastel abi tarvis on?

Ei!

Tema kuuleb iga õhkamist ja aitab kui õige aeg on.

* * *

Juba jõudis püha õhtu kätte, siin ja seal olivad majad heledasti valgustatud, siin ja seal süüdati jõulukuused põlema ja rõõmus laste naer ja naljatamine kostis läbi aknate uulitsale, aga meie tuttavas keldritoakeses oli kõik vaikne ja pime.

Enna ja poeg olid peale südamliku palve oma raske mõitluse järele üksteise kõrvale istuma jäänud ja jõulu ingel oli nende silmad magusale unele kinni wärganud.

Unustud oli kõik häda ja waew, unustud külm tuba ja tühi kõht. Nende mõtted olid palve läbi jõulu lapsukesel juurde jäänud ja nad nägid magust jõulu und. Robert kuulis imeilusat inglilaulu healt, mis ikka liigemale tuli ja wiimaks nende wäikese toa ukse ette seisma jäi. Seal läks üks lahti ja palju walges riides ingleid kandsiwad ilufaste ehitud jõulupuud oma käes, ning paniwad seda nende aseme ette pööranda peale.

„Enna, Jeesus on meie palwet kuulnud ja meie ilusa jõulupuul saatnud,“ hüüdis Robert rõõmu pärast ja ärkas ülesse, aga mis see oli? Nende toakene oli walge ja tõeste färas ilufaste ehitud jõlupuul nende

afeme ees. Ka ema oli ülesse ärkanud ja waatas küsiwalt nende wõderaste inimeste peale, kes armast jõulu laulu laulsiwad. Peale laulu astus üks armas noormees Roberti juurde, wõttis tema külma pärast wäri-sewa käe oma peosse ja ütles:

„Ole rõemus, minu armas sõber, sinu palwed on kuulnud ja siin näed sa wastuse oma palwete peale.“

Selle peale langes üks noor naisterahwas wae-se haige ema kõrwale põlwili, wõttis armastusega tema ümbert kinni, suudles teda ja ütles:

„Armas õde, ka sinu palwed on kuulnud,“ ja andis selle peale ühe pakikese tema kätte.

Rõemu pärast wäri-se ei teadnud Marie, mis see kõik tähendab ja hakkas nutma.

Tasakesi pühkis tema kõrwal põlwitaja noor nais-terahwas tema silmist pisaraid, tegi pakikese lahti ja wõttis sealt mitmed wõileiwad, saiad, koogid ja õunad wälja, pani neid tema ja Roberti ette ja ütles:

„Kustutage natuke oma nälg ja nii kaua tahame meie teile jutustada, kudas see kõik on juhtunud, et meie täna õhtu siin oleme.“

„Täna peale lõunat,“ rääkis naesterahwas edasi, „käisin mina oma armsa abikaasaga siin majas ühte waest perekonda waatamas ja neile midagi jõuluks too-mas. Meie olime juba majast wälja tulnud, kui minule meele tuli, et ma midagi olen unustanud ütlemast. Mina jooksin rutuste treppi mööda ülesse ja minu abi-kaas jäi nii kauaks uulitsale ootama. Kui ma tagasi tu-lin ütles minu abikaasa, et üks waene poisikene külma pärast wäri-se ja nuttes olla siia majasse tulnud. Meie pidime juba majahoidja käest küsima minema, kes see poisikene on, kui meie korraga ühest keldritoa aknast, armas Robert, sinu juttu manimaga ja wiimaks ka sinu südamlikkude palwet kuulsime. Meie nutsime akna taga teiega kaasa ja kui sina palwe olid lõpetanud pidime kobe teie juurde tulema, aga arwasime wiimaks pare-maks teile ilma teadmata jõulu rõemu walmistada.

Meie läkšime ja ostšime koke jõulupuu ja mõned kingitused ning küünlad sinna külge, wõtsime kodust mõned wõileiwad ja ruttasime tagasi. Meie arwasime teid alles nutwat, aga kui meile tasase koputamise peale mingit wastust ei tulnud, astusime meie tuppa ja kuulsime teid rahuliste magawat. Kuttu seadsime meie kingitused ja küünlad jõulupuu peale ja süütasime wiimaks küünaltele tule otsa ning hakkasime ise üht jõulu laulu laulma. Mis pärast sündis on teile juba teada."

Suure uudishinnuga kuulasiwad waene ema ja Robert seda jutustamist ja kui naisterahwas rääkimise lõpetas ütles Robert:

"Armas ema, taewa isa kuulis siis juba hommiku meie palwet, ja saatis seda herrat ja prouat siia, kui mina wäljas olin."

"Jah, kallid lapsed," wastas herra, "Zumal kuuleb alati neid palweid, mis tõsiseft südamest tema ette kantakse, aga nüüd ole hea ja wasta mulle mõne küsimise peale, et meie rohken tuttawamaks saame.

Sinu nimi on wiist Robert?"

"Jah."

"Kui wana sa oled?"

"Kolmeteistkümne aastane."

"On sinul ka isa?"

"Minu isa on juba aasta eest furnud."

"Kas sa ei tahaks minu juurde tulla ja midagi õppida, mis sulle edespidi kasuks wõiks olla?"

"Aga minu armas ema, tema on wäga haige ja kes saab siis tema eest hoolitsema?"

"Ara karda, armas Robert," ütles proua sinna waele, "ka sinu mamma palweid on Zumal kuulnud ja ka tema eest saab hoolitsatud."

"Meie jõulupuu küünlad on juba kustumas ja teil on siin wäga külm ja paha ase, minu armas õde," ütles tema ennast Marie poole pöörates, kas ei tahaks teie juba täna õhtu meie juurde tulla?"

"Oh, kallid proua," wastas Marie, "mina ei mõista

enam midagi soovida, kui Jeesus nii imelikult meie palveid on kuulnud, siis sündku ka edespidi nii kudas tema tahab."

"Ära hülia mind enam prouaks, minu waene haige õekene. Jeesuse were läbi oled sina Jumala juures wastu wõetud ja ka seesama arm on minule osaks saanud, ja nüüd, et meie ihe isa lapsed oleme, siis tohime küll üksteisele sina ja õde ütelda. Aga mis meie enam aega wiidame. Sina armas Eduard, mine too faks woormeest, meie pakime nii kaua asjad kokku ja siis sõidame meie juurde. Seal on meil soem ja lõbusam jõulu õhtut pühitseda."

Mõne minutiga olid need mõned hilbud kokku pandud, mis weel leida oli. Warsti istusiwad nad saanidesse ja sõitsiwad uude korterisse.

Herra ja proua L. olid usklikud inimesed ja elasiwad ühes suuremas uulitsas Peterburi linnas omas majas. Mõne aasta eest peale nende pulmi said nemad ühes ewangeliumi kuulutuse tunnis oma Jeesust tundma ja andsiwad ennast mõlemad täieste tema teenistusele. Et herra L. oma wanematelt suure waranduse oli pärinud, siis tahtis tema seda ainult Jeesuse tahtmise järele pruukida. Selleks otsiwiwad nemad waesed ja õnnetumad inimesed ülesse ja andsiwad nendele abi nii kudas kellegile tarwis oli. Ühel niisugusel teekonnal olid nad ka sinna majasse tulnud, kus nemad Robertit oma emaga leidsiwad. Kohe esimese nägemise järele käis mõte herra L. peast läbi, kas ei wõiks mitte see noor poisike, kes nii wiletsalt riides on, lord temale abiks olla. Ja kui ta weel kuulis, kui armsaste tema palus, siis otustasiwad nemad oma abikaasaga teda enese juurde wõtta ja temale mõnda eelõpetust anda, et siis wõiks kooli minna ja ewangeliumi kuulutajaks saada.

Warsti peatasiwad hobused ihe suure maja ees ja haige ema kanti sooja tuppä pehmesse woodisse.

Robert ei olnud ialgi nii ilusaid tubasid näinud ja ei julgenud kartuse pärast sammugi astuda, aga herra

L. wõttis teda oma käefõrwale, wiis teda ühest toast teise ja ütles:

"See on sinu edespidine kodu. Zumal on sinu palwet kuulnud ja sind külmast niiskest feldriruumist parematesse tubadesse saatnud, aga temal on weel ilusamad toad ülewal isa majas sinu jaoks. Jäe ka edespidi niisama ustawaks ja lapselikuks palujaks, siis wiib sind Jeesus kord igawese elu uksest sisse ja näitab sulle neid kuninglikkusi kodaši, mis palju ilusamad on, kui need siin ja saab ka sulle ütlemä:

"See on sinu edespidine kodu."

Hoolsal rawitsemisel paranes Roberti ema terwis warsti ja mõne nädala järele wõis tema juba woodist wälja tulla. Et temal palju waeseid perekondašid tuttawaid olid, siis oli tema proua L. edespidi suureks kasuks neid ülesse otsides. Sagedaste mõtles tema weel tagaši oma endise elu peale, kus ta mõnikord nii uskumata oli ja nurises. Ta tänas nüüd Zumalat, kes teda siiski oli kinnitanud, et tema selle läbi wõis õpetatud saada selle suure tööle, mis nüüd proua L. läbi tema kätte ušti.

Kõ herra L. ei olnud Roberti kohta ešfinud. Suure rõemuga õppis tema, mis temale õpetati, nii et aasta peale feda juhtumist tema ühte Saksamaa waimulikku seminari wõis sisse astuda ja neli aastat hiljem kui Kristuse tunnistaja sealt wälja tuli. Robert on nüüd oma elu täieste Jēfanda tunnistusele andnud ja tema ülem rõem on waeseid ja õnnetumaid perekondaši ja lapši ülesse otsida, neid aidata ja neile Jeesusest kui Arapeastjast rääkida.

Jõulu õhtu pimedas feldriruumis ei ole iialgi tema meelest läinud. Šgal jõulu õhtul pühitseb Robert kufagil feldri ruumis niisugust jõulu rõemu ja sagedaste on tema ema tema kõrwal seisnud ning rõemupisaraid walanud möödaläinud aja peale tagaši mõteldes.

Jah, kus Jeesus on, seal on tõšine jõulurõem! —

Miks sa ei oodanud?

Oli furd waene tütarlaps, selle wanemad ju ta noores eas ära suriwad, kuna tal ka ligemaid sugulasi ei olnud. Koguni wõeras inimene, ta kadunud isa hea sõber, wõttis waeselapse oma hoole alla, pani ta ausasse perekonda elama ning lastis teda oma kulul koolitada. Et mehel suur äri ajada oli, sai ta kaswandikuga ainult harwa kokku. Wiimati oli tal waja oma äri-asjade pärast pikale wäljamaa-reisile minna, kus tal mitu aastat ära kulus. Aga ikka saatis ta korralikult oma kaswandiku jaoks tarwis olewa kuluraha kodumaale. Ja wiimati tuli ka tüdrukule teatus, et tema heategija ligemal ajal, ühe nädali pärast, kodu jõuab ja teda terwitama tuleb. Ligemalt ei olnud päewa ega muud ära määratud. Tüdruk ei pannud aga sellest teatusest suuremat täheleegi ning kui teda sellel nädalal mitmesse kohta külasse ja lõbukäigule kutsuti, wõttis ta pikema mõtlemata ühe farnase kutsu wastu, mis temale meeldis ja läks kodunt ära.

Ta sai tõeste sellel käigul rohkest ferget lõbu maitsta, aga fuur oli ta ehmatus, kui kodu tulles kuulis, et ta heategija selle aja sees kodus oli käinud, seal järgi kuulanud, kuhu ta kaswandik läinud, ning selle peale warsti jälle lahkunud, temale aga kirja maha jätanud. Tüdruk haaras kirja kätte ja luges. See oli dige lühike; nähtawaste wäga kurwa ja raske meelega kirjutatud. Kirjas seisis ainult kuiw teatus: Wu terve elu wiimaste aastate jookkul on töö ja hool sinu pärast olnud; kas sa ei wõinud ometi ühte ainuist nädalat mind oodata?

Nähtawalt oli kirjakirjutaja nende ridade wahel hoopis rohkem mõtteid peitnud, kui ridade peal oli. Ning selle sündmuse järele ei saanud tüdruk temast enam mitte midagi kuulda, ei teadnudgi kuhu ta läks. Ja abiraha saamine oli täitsa otsas. Selle asemel, et edaspidigi oma

heategija hoolitsusel forget elu oleks mõinud elada, fat-
tus tüdruk suuresse puudusesse.

See lugu annab palju mõtelda. Meie Lunastaja
ei ole selleks päewa ega tundi määranud, millal ta meid
maatama ja oma juurde wõtma tuleb, aga et ta tuleb,
on meit küll teada, ning sellepärast on meid kästud wal-
wada ja walmis olla. Kuda on lugu, kui ka meie te-
malt kibedat noomitust kuuleme: „Mu elu oli wõitlus
sinu pärast, miks sa mind ei oodanud?“

Ma olen ju laps.

Kuule, Roosi, kas sa ei karda pikka teed üsna üksi
pimedast metsast läbi minna?“ küsis üks naene ühest
tüdrukult, kes umbes 6 wersta ükspäine paksust metsast
oli läbi käinud ja liiategi wäga pimedal õhtul.

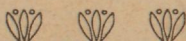
Roosa oli waga wanemate laps, ehk küll alles ka-
heksa aastane, oli ta jüiski juba maailma õnnistegijat
ja selle armastust laste wastu tundma õppinud. Ta
waatas üsna imekspannes naabrinaese otsa, kui see kar-
tusest rääkis ja ütles: „Misspärast pean ma jüis kartma?“

„Pimedas metsas on sagedaste kurjad elajad ja ka
kurjad inimesed!“ wastas naene.

„Aga ma olen ju laps!“ Ja Jumal armastab
lappi ja kaitsneb neid, et neile keegi wäiskit kahju ei wõi
teha.“

See oli üks ilus mõte: „Ma olen ju laps!“ —

Armsad noored lugejad, kas teie olete ka nende
laste seas, kellele Jumala Waim tunnistust annab, et
nad Jumala lapsed on? —

Enna ja tütar.

Enna: Tule siia, Katiene,
Õpi sukka kuduma;
Hool ja töö on tüdrukule
Õhteks ilmas elada.

Tütar: Enna, lasse ma mängin veel,
Viiga noor ma olen jööl'.

Enna: Tule siia, armas Kati;
Õõta kätte wäike ndel,
Viista niit sealt filmast läbi,
Harjuta end õmblusel.

Tütar: Küll ma suurelt harjutan,
Nüüd veel mängust rõemustan.

Enna: Tule, õpi, armas Kati
Kluit lõnga ketrama,
Pärast wõid ja walget särki
Kangasjalgel kududa.

Tütar: Ketramise aeg on eel;
Põis ma laulan, mängin veel.

Enna: Tule ometi nüüd Kati,
Õpi toitu tegema,
Tüdruk peab ju mõistma teeta,
Majas talitada ta.

Tütar: Olen noor ja rõemus veel,
Wanalt aega teeta küll.

* * *

Tantsust, naljast, mängust, laulust
Kati ennast rõemustas.
Nastad kauwad tal kiirest,
Tüdruk suureks sirmumas.
Kati õpi ometi,
Aeg läeb mööda kiireste.

Si nüüd üksigi enam tahtnud
Armetumad Katiest,
Kadund noorust ka ei saanud
Kätte misgi hinna eest.
Nüüd ta lõikab wanuses,
Mis ta külwas nooruses.

Enne tema õpiaega
Õppes ta ta mäng ja tants;
Nüüd tõk noorus oli mööda.
Wanad liikmed, mõistus tõnts
Enna magab nulli sees,
Kati wiimne kitsas fäes.

Armsad tütarlapsed wõtte
Kati elust õpetust,
Noorelt tartuisele tõtte,
See toob õnnist lõpetust.
Si te wanalt kahetse,
Kui te noorelt õpите.